

Priesterības pienākumu mācīšanās

Prezidents Henrijs B. Airings

pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Es esmu pateicīgs, ka varu būt kopā ar jums šajā Dieva priesterības sanāksmē visā pasaulē. Mēs šovakar atrodamies daudzās dažādās vietās un daudzās mūsu priesterības kalpošanas pakāpēs. Tomēr, neskatoties uz mūsu apstākļu lielo dažādību, mums ir kopēja vajadzība. Tā ir mācīties mūsu priesterības pienākumus un pieaugt mūsu spēkā, lai tos veiktu.

Kad es biju diakons, es stipri izjutu šo vajadzību. Es dzīvoju nelielā draudzē Ņūdžersijā, Savienoto Valstu austrumu piekrastē. Es biju vienīgais diakons draudzē — ne tikai vienīgais aktīvais diakons, bet arī vienīgais diakons draudzes sarakstā. Mans vecākais brālis Teds bija vienīgais skolotājs. Viņš šovakar ir šeit.

Kad es joprojām vēl biju diakons, mana ģimene pārcēlās uz Jūtas štatu. Tur es atradu trīs brīnišķīgas lietas, kas tur jau pastāvēja, lai paātrinātu manu izaugsmi priesterībā. Pirmkārt, tur bija prezidents, kurš zināja, kā apspriesties ar sava kvoruma locekļiem. Otrkārt, tur bija liela ticība Jēzum Kristum, kas bija lielas savstarpējas mīlestības pamatā, par ko mēs dzirdējām. Un, treškārt, tur bija kopīga pārlicība, ka mūsu visaptverošais priesterības mērķis ir strādāt cilvēku dvēseļu glābšanai.

Tā nebija labi iesakņojusies bīskapija, kas kaut ko mainīja. Tas, kas tur bija, varētu būt jebkur citur, jebkurā Baznīcas vienībā, kurā jūs esat.

Iespējams, ka šīs trīs lietas ir tik liela jūsu pieredzes daļa priesterībā, ka jūs ar pūlēm tās pamanāt. Citi varbūt nejut nepieciešamību pēc izaugsmes, tādēļ šī palīdzība varētu šķist nevajadzīga. Lai nu kā, es lūdzu, lai Gars man palīdz padarīt šīs lietas jums skaidras un saprotamas.

Mans mērķis, runājot par šiem trim līdzekļiem priesterības spēka pilnveidošanā, ir jūs mudināt tos augsti vērtēt un izmantot. Ja jūs to darīsiet, jūsu kalpošana pozitīvi mainīsies. Un, ja tā tiks pilnveidota, jūsu priesterības kalpošana svētīs Debesu Tēva bērnus vairāk, nekā jūs tagad spējat iedomāties.

Pirmo lietu es atklāju, kad tiku uzņemts priesteru kvorumā, un bīskaps bija mūsu prezidents. Tas jums varētu šķist maznozīmīgi, taču tas man ļāva apzināties priesterības spēku, kas kopš tā laika ir izmainījis manu kalpošanu priesterībā. Tas sākās ar viņa vadību.

Man likās, ka viņš uz klausīja jauno priesteru viedokļus, it kā viņi būtu gudrākie cilvēki pasaulē. Viņš gaidīja, kamēr visi, kuri vēlējās runāt, ir runājuši. Viņš klausījās. Un, kad viņš lēma, kas jādara, man šķita, ka Gars apstiprināja lēmumus gan mums, gan viņam.

Tagad es saprotu, ko nozīmē Rakstos teiktais, ka prezidentam ir jāapspiežas ar sava kvoruma locekļiem.¹ Un vēlākajos gados, kad kalpoju par bīskapu, kopā ar savu priesteru kvorumu mācījos no tā, ko es biju apguvis, būdams jauns priesteris.

Divdesmit gadu vēlāk man kā bīskapam bija iespēja pieredzēt padomes efektivitāti — nevis tikai sanāksmju namā, bet arī kalnos. Sestdienas pasākuma laikā kāds mūsu kворuma loceklis pa nakti pazuda mežā. Cik mēs zinājām, viņš bija viens pats un bez silta apģērba, pārtikas un pajumtes. Mēs bijām viņu meklējuši, taču bez panākumiem.

Es atceros, ka mēs kopā ar priesteru kворumu lūdzām Dievu un tad es lūdzu katru runāt. Es uzmanīgi klausījos, un man šķita, ka arī viņi. Pēc brīža mēs sajūtām mieru. Es jutu, ka mūsu pazudušais kворuma loceklis kaut kur atrodas drošībā un sausumā.

Man kļuva skaidrs, kas kворumam ir un kas nav jādara. Kad cilvēki, kuri viņu atrada, aprakstīja meža vietu, kur viņš bija devies drošības pēc, es jutu, ka to atpazīstu. Taču man lielāks brīnums bija redzēt, ka vienotas priesterības padomes ticība Jēzum Kristum sniedza atklāsmi vīram ar priesterības atslēgām. Mēs visi tajā dienā pieaugām priesterības spēkā.

Otra atslēga mācīšanās pilnveidei ir mīlestība citam pret citu, kuras pamatā ir liela ticība. Es nezinu, kura no tām ir pirmā, taču šķiet, ka abas pastāv, kad vien notiek intensīva mācīšanās priesterībā. Džozefs Smīts to mums mācīja ar savu piemēru.

Baznīcas agrīnajās dienās šajā atklāšanā viņš saņēma pavēli no Dieva — stiprināt priesterību. Viņam bija norādīts izveidot skolas priesterības vadītājiem. Tas Kungs izvirzīja noteikumu, ka starp tiem, kuri mācīs, un tiem, kuri tiks mācīti, ir jābūt mīlestībai. Šeit ir Tā Kunga vārdi par priesterības mācīšanās vietas izveidošanu un to, kāda tā būs tiem, kuri tajā mācīsies:

„Organizējieties; ... izveidojiet namu, ... mācīšanās namu ... kārtības namu ...

Nozīmējiet savā starpā skolotāju, un lai visi nav runātāji vienlaicīgi; bet lai viens runā noteiktā laikā un lai visi klausās viņa vārdos, lai, kad visi būs runājuši, visi varētu būt iedvesmoti par visu, un lai katram cilvēkam varētu būt vienādas privilēģijas.”²

Tas Kungs apraksta to, ko mēs jau pieredzējām, tas ir spēks priesterības padomei saņemt Gara atklāsmi. Atklāsme ir vienīgais veids, kā mēs varam uzzināt, ka Jēzus ir Kristus. Šī ticība ir pirmais solis pa kāpnēm, pa kurām mēs virzāties augšup, lai apgūtu evaņģēlija principus.

Mācības un Derību 88. nodaļas 123. un 124. pantā Tas Kungs uzsver mīlestību citam pret citu un vainas nemeklēšanu citos. Katrs tika uzņemts priesterības skolā, ko izveidoja Tā Kunga pravietis, slēdzot derību ar paceltu roku, „lai būtu par ... draugu un brāli ... mīlestības saitēs”.³

Mūsdienās mēs tā nedarām, taču, kad vien es esmu redzējis ievērojamu mācīšanos priesterībā, tur ir mīlestības saites. Un es esmu tās redzējis gan kā cēloni, gan kā sekas, mācoties evaņģēlija patiesības. Mīlestība aicina Svēto Garu, kas apstiprina patiesību. Un prieks par dievišķo patiesību mācīšanos rada mīlestību cilvēku sirdīs, kuriem ir kopīga mācīšanās pieredze.

Arī pretējais ir tiesa. Nesaskaņas vai skaudība mazina Svētā Gara spēju mūs mācīt un nomāc mūsu spēju saņemt gaismu un patiesību. Un nenovēršamās vilšanās sajūtas ir vēl lielāku nesaskaņu un vainas sēklu meklēšana to starpā, kuri gaidīja mācīšanās pieredzi, bet to nesaņēma.

Starp priesterības nesējiem, kuri kopā labi mācās, manuprāt, vienmēr ir lieliski miera nesēji. Jūs to redzat priesterības klasēs un padomēs. Tā ir dāvana — palīdzēt cilvēkiem atrast kopsaucēju, kad citi saskata atšķirības. Tā ir miera nesēja dāvana — palīdzēt cilvēkiem redzēt, ka tas, ko kāds ir pateicis, ir papildinājums, nevis labojums.

Pateicoties tīrajai Kristus mīlestībai un vēlmei būt par miera nesēju, priesterības padomēs un klasēs ir iespējamā vienotība. Vajadzīga pacietība un pazemība, taču es esmu redzējis to pat tad, kad jautājumi ir sarežģīti un cilvēku pieredze padomēs un klasēs ir ļoti atšķirīga.

Ir iespējams sasniegt augsto standartu par lēmumu pieņemšanu kvorumos, ko Tas Kungs noteica priesterības nesējiem. Ir iespējams sasniegt pilnīgu ticību un mīlestību, un izvairīšanos bez strīdiem. Tas Kungs ir izvirzījis prasību Viņa apstiprinājuma saņemšanai, pieņemot lēmumus:

„Un katram lēmumam, ko pieņēmis kāds no šiem kvorumiem, ir jābūt vienbalsīgam; tas ir — katram katra kvoruma loceklim ir jāpiekrīt tā lēmumiem, tādā veidā, lai padarītu viņu lēmumus vienu ar otru vienlīdz spēcīgu esošus jeb likumīgus.”⁴

Trešo palīglīdzekli, lai mācītos priesterībā, sniedz kopīga pārlicība par to, kāpēc Tas Kungs svētī un mums uztic turēt un pielietot Viņa priesterību. Tā palīdz cilvēku glābšanā. Šī kopīgā pārlicība rada vienotību kvorumos. Mēs varam sākt par to mācīties Rakstu vietā, kurā minēts, ka gara dēli tika pirms dzimšanas sagatavoti šim retajam godam — turēt priesterību.

Runājot par tiem, kuriem ir dota šī lielā priesterības uzticība, Tas Kungs teica:

„Pat pirms viņi bija dzimuši, tie, ar daudziem citiem, saņēma savas pirmās nodarbības garu pasaulē un tika sagatavoti nākt Tā Kunga noteiktajā laikā, lai strādātu Viņa vīna dārzā cilvēku dvēseļu glābšanai.”⁵

Priesterībā mums ir kopējs pienākums strādāt cilvēku dvēseļu labā. Mums jādara vairāk, nekā tikai jāmacās, ka tas ir mūsu pienākums. Mums tas jāizjūt savās sirdīs tik dziļi, ka nekādas prasības pēc mūsu pūliņiem dzīves plaukumā, ne pārbaudījumi, kas nāk, kļūstot vecākiem, mūs nespētu novirzīt no šī mērķa.

Nesen es apmeklēju kādu augsto priesteri viņa mājās. Viņš vairs nespēj apmeklēt mūsu kvoruma sanāksmes. Viņš dzīvo viens. Viņa brīnišķīgā sieva nomira, un viņa bērni dzīvo tālu no viņa. Vecums un slimība ierobežo viņa spējas kalpot. Viņš joprojām cilā hanteles, lai saglabātu savu kādreizējo spēku.

Kad es iegāju viņa mājās, viņš atbalstījies stāvēja, lai mani sagaidītu. Viņš aicināja mani apsēsties krēslā viņam līdzās. Mēs runājām par mūsu laimīgo draudzību priesterībā.

Tad ļoti spraiģi viņš man teica: „Kāpēc es joprojām dzīvoju? Kāpēc es aizvien esmu šeit? Es neko nevaru darīt.”

Es viņam teicu, ka viņš kaut ko dara manā labā. Viņš uzmundrina mani ar savu ticību un savu mīlestību. Pat mūsu īsās tikšanās laikā viņš lika man vēlēties būt labākam. Viņa apņēmības piemērs — darīt kaut ko nozīmīgu — iedvesmoja mani cītīgāk censties, lai kalpotu citiem un Tam Kungam.

Taču pēc viņa balss bēdīgās noskaņas un viņa acu skatiena es varēju noprast, ka neesmu atbildējis uz viņa jautājumiem. Viņš aizvien domāja, kāpēc Dievs ļāva viņam dzīvot ar šādu ierobežotu spēju kalpot.

Savā ierasti augstsirdīgajā veidā viņš man pateicās, ka viņu apraudzīju. Kad es piecēlos, lai dotos, no citas istabas ienāca slimnieku kopēja, kas katru dienu uz dažām stundām nāca uz viņa mājām. Mūsu privātās sarunas laikā viņš man bija nedaudz pastāstījis par viņu. Viņš teica, ka

viņa ir brīnišķīga. Viņa bija dzīvojusi starp Pēdējo dienu svētajiem lielāko savas dzīves daļu, taču aizvien nebija Baznīcas locekle.

Viņa ienāca, lai mani pavadītu līdz durvīm. Viņš norādīja uz viņu un ar smaidu teica: „Redzi, šķiet, ka es neko nevaru izdarīt. Es esmu centies, lai viņa kristītos Baznīcā, taču tas nav noticis.” Viņa uzsmaidīja viņam un man. Es izgāju un devos uz savām mājām.

Es sapratu, ka atbildes uz viņa jautājumiem bija jau sen iedestītas viņa sirdī. Šis drosmīgais augstais priesteris centās veikt savu pienākumu, kas viņam tika mācīts desmitiem gadu laikā priesterībā.

Viņš zināja, ka vienīgais veids, kā šī jaunā sieviete varētu iegūt glābšanas svētību caur Jēzus Kristus evaņģēliju, ir noslēgt derību kristoties. Viņš bija mācīts saskaņā ar derībām, ko darīja katra kvoruma prezidents — no diakonu kvoruma līdz augsto priesteru kворumam.

Viņš atcerējās un sajuta pats savu priesterības zvērestu un derību. Viņš joprojām par to bija atbildīgs.

Viņš bija Glābēja liecinieks un misionārs, lai kurp dzīve viņu aizvestu. Tas jau bija viņa sirdī. Viņš vēlējās, lai viņas sirds mainītos, pateicoties Jēzus Kristus Izpirkšanai un svētu derību noslēgšanai.

Viņa pavadītais laiks „praviešu skolā” šajā dzīvē bija samērā īss, salīdzinot ar mūžību. Taču pat šajā īsajā laika sprīdī viņš bija apguvis mācību materiālus par mūžību. Lai kurp Tas Kungs viņu sauktu, viņš sev ņems līdz priesterības mācību mūžīgās vērtības.

Jums ne tikai ļoti jāvēlas apgūt savas priesterības mācības šajā dzīvē, bet arī jābūt optimistiskiem attiecībā uz to, kas ir iespējams. Daži no mums, iespējams, savā prātā ierobežo savas iespējas apgūt to, ko Tas Kungs mums piedāvā Savā kalpošanā.

Kāds jauns vīrietis 1840-to gadu sākumā atstāja savu mazo Velsas ciematu, uzklaušīja Dieva apustuļus un ienāca Dieva valstībā uz Zemes. Viņš ar kuģi kopā ar svētajiem ceļoja uz Ameriku un vadīja pajūgu uz rietumiem pāri līdzenumiem. Viņš šajā ielejā ieradās ar nākamo grupu pēc Brigama Janga. Viņa priesterības kalpošana ietvēra zemes sagatavošanu un aršanu.

Viņš pārdeva savu fermu par niecīgu summu, lai dotos Tā Kunga misijā — rūpēties par aitām — tuksnesīgā apvidū, kas tagad ir Nevada. No turienes viņš tika aicināts citā misijā pāri okeānam, uz to pašu ciematu, ko viņš bija pametis savā nabadzībā, lai sekotu Tam Kungam.

Tas sniedza viņam iespēju mācīties kopā ar saviem priesterības brāļiem. Būdam drosmīgs misionārs, viņš devās pa Velsas ieliņu uz kāda vīra vasaras muižu, kurš ceturto reizi bija Anglijas premjerministrs, lai viņam piedāvātu Jēzus Kristus evaņģēliju.

Šis dižais vīrs ielaida viņu savā savrupmājā. Viņš bija beidzis Ītonas koledžu un Oksfordas universitāti. Misionārs runāja ar viņu par cilvēka izcelsmi, par Jēzus Kristus centrālo lomu pasaules vēsturē un arī par tautu likteņiem.

Viņu sarunas beigās namatēvs noraidīja piedāvājumu pieņemt kristīšanos. Taču, kad viņi šķīrās, viens no lielo pasaules impēriju vadītājiem pavaicāja pazemīgajam misionāram: „Kur tu ieguvi savu izglītību?” Viņa atbilde bija: „Dieva priesterībā.”

Iespējams, ka jūs kādreiz esat domājuši, cik gan labāka būtu jūsu dzīve, ja vien jūs būtu uzņemti kādā noteiktā skolā. Es lūdzu, lai jūs sajustu Dieva bezgalīgo mīlestību pret jums un iespēju, ko Viņš jums ir devis — iestāties Viņa priesterības skolā.

Ja jūs būsiet uzcītīgi un paklausīgi priesterībā, jums tiks sniegti garīgo zināšanu dārgumi. Jūs pieaugsit spēkā — pretoties ļaunumam un sludināt patiesību, kas vada uz glābšanu. Jūs atradīsit prieku to cilvēku laimē, kurus jūs vadāt uz paaugstināšanu. Jūsu ģimene kļūs par mācīšanās vietu.

Es liecinu, ka priesterības atslēgas ir atjaunotas. Prezidents Tomass S. Monsons tur un pielieto šīs atslēgas. Dievs dzīvo un pilnībā pazīst jūs. Jēzus Kristus dzīvo. Jūs tikāt izraudzīti svētās priesterības godam. Jēzus Kristus dzīvo. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Mācība un Derības 107:85.
2. Mācība un Derības 88:119, 122.
3. Skat. Mācība un Derības 88:133.
4. Mācība un Derības 107:27.
5. Mācība un Derības 138:56.